

VI KEELAND

— acea —

SCÂNTEIE

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

1

Autumn

Cu siguranță sunt prea bătrână pentru situații din astea.

Am azvârlit vraful de plicuri venite prin poștă pe canapea și m-am trântit lângă ele. Abia se făcuse ora 18.00, dar nu m-ar fi deranjat să mă bag în pat și să închei ziua. Aveam nevoie de o vacanță adevărată după minivacanța mea de patru zile. Slavă Domnului că îmi programasem un sfârșit de săptămână pentru a-mi reveni! Excursia numai pentru fete/petrecerea timpurie a burlăcițelor pe care o făcusem în Vegas, în cinstea prietenei mele Anna – una în care urma să ne relaxăm toate lângă piscină și să ne facem tratamente la spa –, se transformase într-o petrecere toată noaptea prin cluburi, iar azi-dimineață aproape că pierdusem zborul spre casă, pentru că dormisem prea mult. Cu siguranță trecuse ceva vreme de când nu mai băusem mai mult de două pahare cu vin în decurs de o săptămână și îmi simțeam din plin cei douăzeci și opt de ani, chiar și înainte ca soarele să apună în această seară de vineri. Slavă Domnului că nu trebuia să merg a doua zi la muncă!

M-am gândit pentru moment să aplic metoda cui pe cui se scoate și să dau pe gât o vodcă cu suc de merișoare în timp ce adormeam cu ochii la Netflix, însă mi-a sunat telefonul, trezindu-mă din nou brusc la realitate.

Uf...

Pe ecran îmi apărea *Tata*. Ar fi trebuit să termin povestea și să vorbesc cu el, dar nu aveam energie. Cu toate astea, ca să evit stresul pe care mi l-ar fi cauzat convorbirea cu el, mi-am adus aminte de celălalt lucru pe care trebuia să-l fac și pe care îl evitasem toată după-amiaza: să spăl rufe. Era una dintre sarcinile care nu-mi plăceau, mai ales pentru că era necesar să aștept în spălătoria murdară de la subsolul clădirii în care locuiam. Până acum câteva luni, puneam rufele la spălat și mă întorceam patruzeci și cinci de minute mai târziu ca să le transfer în uscător, dar acest obicei a încetat brusc după ce una dintre încărcăturile mele de rufe a dispărut – o mașină plină de sutiene și lenjerie de corp ude. Cine naiba putea să fure haine ude? Cel puțin să fi șutit din cele uscate. Cu toate astea, a fost o lecție costisitoare, iar acum nu mai păraseam subsolul până când hainele mele nu erau spălate și uscate.

Oftând, m-am dus cu amărăciune în dormitor, unde pe pat încă se mai afla geamantanul și l-am desfăcut. Împăturisem deasupra o fustă de in, pe care nu avusesem ocazia s-o port, și m-am gândit s-o atârn în baie, să se mai netezească puțin de la sine, după ce făceam câteva dușuri cu foarte mult abur. Uram călcatul aproape la fel de mult pe cât uram să spăl rufele la subsol.

Dar, când am ridicat capacul geamantanului, fusta mea de in nu mai era deasupra. La început am crezut că valiza mea trebuie să fi fost selectată pentru controlul de rutină și lucrurile nu fuseseră puse la loc în ordine. Deși... pantoful bărbătesc pe care l-am zărit cu siguranță nu era al meu.

Fir-ar! Am scotocit panicată în geamantan.

Pantaloni bărbătești comozi, haine de alergat, o cămașă... tot bărbătească... M-a cuprins o senzație de rău și m-am grăbit să mă uit la eticheta bagajului. Nu completasem niciodată eticheta de identificare din interior, dar pe bucata de piele de la exterior erau gravate inițialele mele.

Iar geamantanul ăsta... nu avea niciun fel de inițiale.

Mama mă-sii!

Luasem valiza greșită de pe banda de bagaje. Am început să transpir. Toată trusa mea de machiaj era în valiza aia! Ca să nu mai vorbesc despre cele mai bune ținute și pantofi, suficiente pentru o săptămână. Trebuia neapărat să le recuperez. M-am năpustit în bucătărie, mi-am înșfăcat mobilul, pus la încărcat, și am căutat pe Google numărul de la compania aeriană. După ce am navigat printr-o jumătate de duzină de instrucțiuni, am ajuns la o înregistrare.

„Vă mulțumim că ați sunat la American Airlines. Din cauza volumului fără precedent de apeluri, timpul estimat de așteptare este de aproximativ patruzeci și unu de minute.”

Patruzeci și unu de minute! Am expirat, pufnind zgomotos. *Minunat. Absolut minunat!*

Între timp, cât așteptam cu difuzorul deschis, ascultând o muzică plictisitoare, mi-a venit brusc ideea că persoana ale cărei bagaje le aveam eu ar putea foarte bine să le aibă pe ale mele. Nici măcar nu verificasem eticheta geamantanului ca să văd dacă, spre deosebire de al meu, erau completate elementele de identificare.

Am tăiat-o pe hol înapoi în dormitor.

Bingo!

Donovan Decker – un nume destul de drăguț. Și locuia chiar aici, în oraș! Din fericire, Donovan avea listat până și numărul de telefon. *Nu poate fi atât de ușor, nu-i așa?* Mă îndoiam, dar, pentru că mai aveam patruzeci de minute înainte să pot vorbi cu cineva de la compania aeriană, nu strica dacă încercam. Așa că am glisat degetul pe ecran pentru a încheia apelul. Am început să tastez numerele de pe etichetă și am decis să scriu mai întâi *67, pentru ca numărul meu de telefon să apară ca privat.

La cât noroc aveam eu, tipul putea foarte bine să nu aibă bagajele mele, și să fie și un ciudat.

Am fost luată prin surprindere când, de la primul apel, a răspuns vocea gravă a unui bărbat. Încă nu mă hotărâsem ce aveam de gând să spun.

— Ăăăă. Bună ziua! Numele meu este Autumn și cred că este posibil să am bagajele dumneavoastră.

— V-ați mișcat repede. Tocmai ce-am vorbit cu voi acum două minute.

Probabil credea că sun din partea companiei aeriene.

— Ah, nu! Nu lucrez pentru American. M-am întors acasă azi-dimineață și probabil am luat geamantanul greșit la JFK¹.

— Care sunt inițialele tale?

— Inițialele mele?

— Mda, știi..., prima literă a prenumelui și prima literă a numelui tău de familie.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Știu ce sunt alea inițiale. Ce nu înțeleg este de ce mă întrebi. Ah! Asta înseamnă că bagajele mele sunt la tine? Am inițialele gravate pe eticheta bagajului.

— Depinde, în funcție de care sunt inițialele tale. Prima literă se potrivește.

— Inițialele mele sunt AW.

— Ei bine, se pare că ești într-adevăr hoța care mi-a șutit bagajele.

Sigur, nu verificasem eticheta bagajului, dar mă simțeam jignită că mă făcuse hoță.

— Oare nu suntem amândoi hoți? Din moment ce te afli în posesia bagajului *meu*?

¹ Aeroportul John F. Kennedy din New York (n. tr.).

— Am luat bagajul tău doar pentru că era *singurul* rămas pe bandă. Vezi tu, spre deosebire de tine, *eu* am verificat eticheta bagajului prima dată când a trecut și, când am văzut că nu este al meu, l-am lăsat, ca proprietarul de drept să-l poată lua. Dar coada la Serviciul bagaje clienți era de douăzeci de persoane, iar eu aveam o întâlnire la care întârziaseam deja. Așa că l-am luat ostatic pe cel pe care-l am acum, până când compania aeriană putea să rezolve problema.

M-am dezumflat.

— Ah! Îmi cer scuze.

— Este în regulă. Ești aici, în oraș?

— Da. Am putea să ne întâlnim să facem schimb de geamantane?

— Sigur. Unde și când? Nu sunt acasă acum, dar mă întorc într-o oră sau două.

Eticheta avea trecută o adresă din Upper East Side, dar eu locuiam în West Side², mai departe, spre centrul orașului.

— Ne-am putea întâlni la Starbucks-ul de la intersecția dintre străzile 80 și Lex?

Era destul de aproape de el și nu aș fi târât geamantanul decât printr-un singur metrou.

— Nu mă pot gândi la nicio *scuză* să nu vin. La ce oră?

Era o modalitate destul de stranie de a formula un da, iar felul în care a subliniat cuvântul *scuză* părea ciudat. Dar îmi primeam geamantanul înapoi. Și ce dacă se dovedea a fi un pic ciudat? Cel puțin îmi ascunsesem numărul de telefon și ne întâlneam într-un loc public.

— Ce zici de ora 20.00?

— Ne vedem atunci.

2 Cartiere din orașul New York (n. tr.).

Părea că este pe cale să închidă telefonul.

— Așteaptă..., am spus. Cum o să te recunosc?

— O să fiu cel care are bagajul tău, Autumn W.

Am chicotit.

— Ah, mda. Scuze... o săptămână lungă în Vegas.

M-am aplecat și am ridicat pantoful de deasupra valizei. Ferragamo. *Scump*. Și număr mare, de asemenea. O scurtă privire mi-a arătat că era de mărimea patruzeci și șase. Adolescența din mine nu s-a putut abține să nu gândească: *picioare mari, mare și...* În plus, tipul avea o voce gravă și sexy. Cu siguranță urma să explorez mai mult bagajele tipului după ce terminam convorbirea.

— Ne întâlnim la opt, a spus el.

— Ne vedem atunci.

Eram pe cale să închid telefonul când m-a trăsnet o idee. *O, Dumnezeule!*

— Alo? Așteaptă... mai ești la telefon?

După o secundă sau două, vocea sexy s-a reîntors în difuzor.

— Ce s-a întâmplat?

— Ăăăăă... Mi-ai... deschis geamantanul?

— Am desfăcut fermoarul la aeroport, ca să fiu sigur că nu era al meu, când am observat inițialele de pe etichetă.

— Ai... văzut ceva?

— Era o pereche de tanga roz deasupra, chestie care mi-a demonstrat destul de clar că nu îmi aparținea. Dar n-am scotocit prin el, dacă asta întrebi.

Am uitat că îndesasem chiloții ăia în ultimul moment. Fuseseră pe fundul sertarului când am verificat camera de hotel pentru ultima dată, înainte de plecare. Dar preferam ca el să-mi vadă lenjeria de corp decât *celelalte chestii* din valiză. Am răsuflat ușurată.

— În regulă, grozav. Mulțumesc. Ne vedem la opt, la Starbucks.

— Hopa! Stai puțin, nu așa de repede. Păreai destul de agitată că ți-am umblat prin bagaj. Ascunzi ceva sinistru înăuntru? N-am să sfârșesc prin a mă plimba cu un geamantan plin de droguri sau alte chestii, nu-i așa?

Am început să zâmbesc.

— Nu, cu siguranță nu. Doar că... aș prefera să nu scoțoești prin el.

— Tu ai scotocit printr-al meu?

Am aruncat o privire la pantoful din mână. Dacă scoți un amărât de pantof nu poate fi considerat scotocit, nu? *Neah.*

— Nu, n-am scotocit.

— Ai de gând s-o faci? m-a întrebat.

Deși habar n-aveam cum arăta tipul, totuși puteam să-mi dau seama, după voce, că, în momentul ăsta, zâmbea.

— Deloc! am mințit.

— În regulă. Atunci avem o înțelegere. Eu nu scotocesc prin bagajul tău, iar tu nu scoțoești printr-al meu.

— Bine. Mulțumesc.

— Îmi dai cuvântul tău, Autumn W? S-ar putea să am niște chestii pe-acolo pe care aș prefera să nu le vezi.

— Cum ar fi?

A răs pe înfundate.

— Ne vedem la opt.

După ce am închis, am aruncat pantoful înapoi în valiză și m-am aplecat s-o închid. Dar, în timp ce întindeam mâna spre fermoar, curiozitatea m-a copleșit. Doar făcea mișto de mine sau chiar avea ceva înăuntru pe care nu voia să-l văd? Desigur, știam ce aveam într-al meu, ceea ce m-a făcut să fiu și mai curioasă.

Am clătinat din cap și am început să trag fermoarul. Când am ajuns cam pe la jumătate, am răs cu voce tare. Pe cine încercam să păcălesc? Acum, că terminasem cu rufele, aveam aproape două ore de omorât înainte să-l întâlnesc pe domnul Bigfoot³. Geamantanul ăsta mi-ar face cu ochiul în tot acest timp. Cu siguranță aș ceda, în cele din urmă, așa că de ce să nu mă scutesc de toată suferința și să arunc o privire? După aceea aș fi capabilă să mă relaxez. N-are să știe niciodată că nu mi-am respectat partea mea de înțelegere. Ca să nu mai vorbesc că, din ce știam, el era cu mâinile vârate până la coate în geamantanul *meu* chiar acum. În cazul ăsta, corect ar fi să scotocesc și eu printr-al lui, nu-i așa?

Mi-am mușcat buza câteva secunde, pe măsură ce m-a cuprins un val de vinovăție. Dar mi-a trecut repede. *Bineînțeles că am dreptate.*

Simțind că am o justificare, am deschis până la capăt fermoarul geamantanului și am stat un moment să observ cum era totul împachetat: deasupra era împăturită o cămașă bărbătească albă, iar doi pantofi erau așezați de-o parte și de alta, cu tocurile în sus. Le-am despăturit cu grijă și le-am așezat pe pat, lângă geamantan, în aceeași ordine. Următorul strat avea și mai multe haine împăturate: două cămăși scumpe, o pereche de pantaloni de trening, câțiva boxeri și câteva tricouri, dintre care unul avea imprimat pe partea din față litere familiare, care începeau cu HA, așa că l-am despăturit pentru a vedea ce scrie. *Harvard Law.*

Uf! *Unul din ăia.* Nu era de mirare că-și putea permite pantofi Ferragamo.

Sub teancul de haine era o pungă albă pentru rufe murdare – genul acela pe care ți-l oferă un hotel pentru

3 Joc de cuvinte al autoarei. În folclorul nord-american (Statele Unite ale Americii și Canada), Bigfoot, cunoscut și sub denumirea de Sasquatch, este o creatură asemănătoare unei maimuțe uriașe care trăiește în pădure. În traducere, Bigfoot înseamnă *ad. lit.* „picior mare” (în engl., în orig.) (n. red.).

a-ți pune hainele care trebuie duse la curățătorie, dar pe care majoritatea oamenilor o folosesc pentru a-și separa hainele curate de cele murdare. Neavând nicio dorință să sortez șosetele urât mirositoare, am așezat hainele înapoi în geamantan, simțind o undă de dezamăgire. Dar, când am netezit straturile de haine, am simțit dedesubt, în pungă din plastic pentru rufe, niște chestii tari, ca niște cocloașe. Așa că am scos din nou hainele și m-am uitat înăuntru, sperând să găsesc... nu sunt sigură ce anume, deși peste ce am dat cu siguranță nu era ce mă așteptam să fie.

Punga era plină cu cel puțin douăzeci sau treizeci de sticlute de șampon, din alea pe care le oferă hotelurile. De fapt, la o privire mai atentă am observat că unele erau balsam, iar câteva erau soluții hidratante. Îngropate chiar în partea de jos erau, de asemenea, trei truse mici de cusut și o jumătate de duzină de periute de dinți învelite în plastic – cele pe care le-ai fi putut obține de la recepția unui hotel atunci când o uitai pe-a ta.

Ce naiba făcuse domnul Bigfoot? Jefuise un căruț de menaj? Astfel de obiecte, deși în cantități mici, se găseau de obicei în valiza mea, din moment ce eram falită mai tot timpul. Dar nu erau lucruri peste care să dai cotrobăind în valiza unui bărbat cu studii la Harvard și care purta pantofi pentru costum de 700 de dolari.

Acum eram și mai curioasă să-l întâlnesc pe Donovan Decker.



Am ajuns la Starbucks cu aproape douăzeci de minute mai devreme, așa că m-am așezat la coadă ca să mă răsfaț cu un espresso cu lapte de migdale și miere. Chiar și ideea de a-l comanda mă făcea să salivez, gândindu-mă la băutura dulce și cremoasă. Cafeaua scumpă era răsfațul

meu, dar nu se întâmpla prea des, luând în considerare prețul – cinci dolari – și bugetul meu minuscul.

M-am așezat la capătul tejghelei, așteptându-mi băutura și butonând telefonul – fără să caut ceva anume –, când mi-a atras atenția un bărbat care intra pe ușa din față.

O, uau!

Ăsta da bărbat arătos. Să-l descriu doar ca fiind înalt, brunet și chipeș nu era de ajuns, nici pe departe. Părul negru ca noaptea încadra un chip magnific, cu o structură osoasă cizelată, masculină, buze pline și eram bucuroasă să am o scuză ca să pun o oarecare distanță între mine și acest individ. Aveam nevoie de un moment ca să-mi adun gândurile. Deși, când m-am întors, încă nu mă simțeam în largul meu.

– Îți mulțumesc că ai venit, am spus. Chiar îmi pare rău că l-am luat pe cel greșit.

– Nicio problemă.

Am tras geamantanul în față și am dat drumul la mâner, dar Adonis nu a făcut același lucru. De fapt a tras geamantanul *meu* mai aproape de el.

– Înainte să facem schimbul...

Și-a înclinat capul într-o parte și mi-a studiat chipul.

– Sunt curios să știu dacă te-ai ținut de cuvânt.

I-am imitat postura și mi-am înclinat capul.

– Ce-ar fi dacă aș spune că nu?

– Ei bine, atunci ar trebui să plătești o penalizare pentru încălcarea termenilor înțelegerii noastre.

Am ridicat o sprânceană, intrigată.

– O penalizare?

A încuviințat.

– Exact. Există o penalizare.

Am râs în timp ce am ridicat ceașca de cafea ca să iau o gură.

— Tocmai ce m-am întors dintr-un weekend numai pentru fete, în Vegas. Sunt destul de sigură că băutura asta la suprapreț tocmai ce mi-a consumat ultimii cinci dolari pe care-i aveam în cont.

— Nu mă refeream la o penalizare *în bani*.

— Atunci la ce fel de penalizare?

Și-a scărpinat obrazul încă nebărbierit.

— Ar trebui să bei o cafea cu mine.

Tipul ăsta chiar credea că asta ar fi o corvoadă? M-am frământat ce să răspund. Dacă aș fi spus adevărul, ar fi fost jenant. Vreau să spun că scotocisem prin lucrurile personale ale individului. În schimb, aș fi putut să-l studiez mai mult la o cafea. Pe de altă parte, ar fi însemnat să fiu de acord să petrec timpul cu cineva complet străin. Deși... ori de câte ori cunoscusem un tip online, îl întâlнисem de obicei la o cafenea și probabil că știam mai multe despre cel din fața mea după ce-i scotocisem prin geamantan decât aș fi aflat dintr-o conversație online. Ca să nu mai vorbesc că niciunul dintre tipii cu care mă cunoscusem pe internet în ultima vreme nu semăna cu Donovan Decker. De fapt, de ceva vreme, nu mai trecusem cu nimeni de etapa de cafea.

Adonis îmi urmărise chipul în timp ce dezbăteam ce răspuns să dau. Rânjetul lui m-a făcut să cred că știa deja că-i scotocisem prin geamantan. Deci, ce naiba mai așteptam?

M-am ridicat dreaptă și m-am uitat în ochii lui.

— Camerista hotelului a fost rănită în timpul jafului?

A mijit ochii pentru un moment, apoi un zâmbet uriaș i s-a ivit pe chip. A întins mâna către zona de mese.

— După tine, Autumn W.